

[Erlendsson]

direkte fra vandet op i bådene. Silderigdommen forsvandt igen, længe før industrialisering, motorisering, miljøforurening, atomkraftværker eller andet menneskeskabt ødelæggelsesmiddel kunne sætte dommedagsprædikanternes basuner på højtryk.

Om sildebestanden i Nordsøen sagde Hempel i sin Maltarapport, at den har undergået store forandringer de sidste 15 år. Nedgangen begyndte i den sydlige stamme i 1940'erne, tydeligvis på grund af manglende regeneration, og blev forstærket i de tidlige 1950'ere samtidig med indførelse af trawlfiskeri på gydepladserne og industrifiskeri rettet mod sildeyngelen i den østlige Nordsø. Men samtidig blev det traditionelle fiskeri efter torsk, kuller, hvilling og rødspætter betydelig mere produktivt, og siden 1950 er afkastet af dette fiskeri mere end fordoblet. Så er spørgsmålet naturligvis, hvilken fisk der skal foretrakkes. Det er tydeligt, at fiskearterne afløser hverandre.

Fiskernes forvisning om, at fredning ned sætter udbyttet, bekræftes ligeledes af Hempels rapport. Hempel siger, at umiddelbart efter anden verdenskrig var den numeriske mængde af alle fiskearter lav i alle dele af Nordsøen. Der var store, men få fisk. Fra 1950 og videre frem var der begyndende vækst i mængden af alle arter, og det blev endnu mere udtalt i 1960'erne på grund af nogle meget store årgange i forskellige fiskebestande samtidig med en betydelig bedre tilvækst. Adskillige fiskesorter voksede meget hurtigere og blev kønsmodne et år tidligere end normalt, hvilket f. eks. bevirkede en femdoblet forøgelse i den gydemodne rødspættes forekomst fra 1950 til 1970. Torske-landingerne blev mere end tre gange så store i løbet af 15 år, og kullerfangsterne var 10 gange større i 1970 end i 1964. Hempel tilføjer, at der ikke kunne gives nogen simpel forklaring på disse stigninger, hvilket man nok kan tillade sig at fortolke på den måde, at de i hvert fald til dels var uforklarlige selv for biologerne.

Jeg kunne blive ved meget længe med at omtale de mange punkter, hvor biologerne i virkeligheden udtaler sig på linje med praktiske fiskeres erfaringer. Det eneste moment, der imidlertid synes at være trængt virkelig ind hos de politiske forhandlere, er begrebet overfiskning, til stor skade ikke mindst for dansk fiskeri. Derfor skulle netop vore for-

handlere have sat sig virkelig godt ind i fiskekøproduktionens kompleksitet. Fiskerne mener – og fremskridtspartiet mener – at en enkelt nation blandt de ni bevidst og ensidigt har brugt den store stigning i de danske fiskefangster – fra 442.802 t i 1954 til 2.049.153 t i 1975 – til at kræve reduktion af specielt de danske fangster, til trods for at Andersens og Ursins Nordsømodel 1977 lader formode, at Nordsøen kan give næsten dobbelt så store årlige fangster som de nuværende ved at reducere torskebestanden og holde makrelbestanden nede, fordi disse to fiskearter æder betydelige mængder af fiskeyngel.

Hempel konkluderer, at det i Nordsøen faktisk er umuligt kvantitativt at udskille de klimatiske forandringer og de menneskeskabte direkte og indirekte fremkaldte påvirkninger gennem fiskeriet som årsag til ændringerne i fiskebestanden, og han understreger, at ingen af fiskebestandene, undtagen muligvis nogle sildestammer, er i virkelig fare. Det er ordret citeret, som det meste af, hvad jeg her har sagt. Erfaringen viser, siger han videre, at genvækst og fornyelse efter kraftig udnyttelse og udbytning kan ske temmelig hurtigt.

Med hensyn til Østersøen fortjener det at nævnes, at hr. Tambs-Lyche ved samme lejlighed erklærede, at Østersøen har en sensibel økologisk balance, men at fangsterne aldrig havde været så høje som nu, 1 mill. t årligt. Her er igen et punkt, hvor man burde lytte til erfarne fiskere, der beklager sig over de efter deres mening alt for små kvoter af brisling. »Der mundstår brisling i Østersøen,« siger de; »den fortrænger silden og derefter torsken. Så er der kun brisling tilbage, og så siger man, at det er torskefiskeriets skyld.«

Jeg er gået så stærkt ind i disse rent fiskerimæssige og havbiologiske problemer for at vise, at der er en overmåde stærk baggrund for et politisk initiativ. Samtidig er det en lykke for dansk fiskeri, at det er lykkedes den engelske fiskeriminister, John Silkin, at sabotere vedtagelsen af en endelig fiskerikonvention for EF-landene. Det giver den danske regering den nødvendige lejlighed til at spille ud politisk på et nyt og bedre grundlag, nemlig ved at forlange den genforhandling, som kan sikre dansk fiskeris fortsatte beståen.

Fremskridtspartiet er imod nationale kvoteringer. Vi ser ingen begrundelse for nationale kvoteringer. Det rigtige er, at retten til